

מעין זה. אומר כלבו שמעשה צקס (שמות 13): **מזכירין עונותיו.** שעל ידיה **מוסר דין.** בוסט הוא בזכותיו שמחברו **במהל.** כל בשר שנצמחה שאני חלק שאני יושב אלא על דברי שמתוך כך נקביו נפתחין יותר מדאי: הכי גרסין **הא דמאריך ופלי הא דמאריך ולא חלי:** למגדלי חוירים ומלוי **צריצים.** שכן מרובה כלב טורח ושמחים בחלקם עון פניהם גורם: **הימנוטא.** לכן שבעה חלומם באמונה שמהן אסורות לי: ואברהם

מזכר בצעל הבית: יוסף מה קודם
לאחיו. דכתיב וימת יוסף וכל אחיו
(שמות 6): לריקים רחמים. לריקים
הבן רחמים שצנחו לפי שהם בידו
של הקדוש ואין להם רשות לצא אלא
ברשותו: ראה קראתי צנח. ראה
משמע (ו) היש בלצח תן עיניך בדבר:
לך אמור לו לללול עשה משכן ארון
ובלים. שכן הם סדורים בפרשת כי

וידילי"ש. קנוקנות.

לִי תְרוּמָה אָמַר לוֹ: אוֹסִיּוֹס שֶׁנִּבְרָאוּ
 בְּהֵן שָׁמַיִם וָאָרֶץ. עַל יְדֵי יִירוֹשָׁן
 וּבִסְפָּר יִצְרָה תִּמְי לְהוֹ: כֹּל הַלוֹס
 לֹא טוֹוֹת. כֹּל חִלּוּמוֹת יִרְאֶה אִדָּס
 וְלֹא יִרְאֶה אֶחָד מֵאֲלוֹתֵן שְׂרִי
 בַּתְּעִינִת שְׁאִינֵן טוֹב. טוֹוֹת לִשְׁוֹן תְּעִינִת
 כִּמּוֹ וְכֵן טוֹוֹת הָאֲמֹרֹר כִּדְרִיֹּס
 (דְּנִיָּא 1): דָּלָא מִפְּשֵׁי. שְׁלָא
 פִּתְרוּהִי: כִּגְרָסָא דָּלָא מִקְרִיא. לֹא
 טוֹב וְלֹא רַע הוּא שְׁכֵל הַחִלּוּמוֹת הוֹלֵכִין
 אַחֲרֵי הַפְּתָרִינִ: עֲדִיף מַחֲלָא טַבָּא.
 שֶׁמִּבְרִיא אֶת הָאִדָּס לִידֵי תִשּׁוּבָה:
 עֲלִיבּוֹסִיָּה מִסְתִּיָּה. דִּי (א) עֲזָבוּן. מֵה
 שְׁאִדָּס מִתְעַזֵּב עָלֵי מִבְטֵל אֶת הַחִלּוּס:
 אִפִּילוֹ לִידֵי. שְׁאִנִּי מֵאֲחוֹר עֵינִיִּס:
 כִּדְיֹחֻסִּיָּה מִפְּכָחָא לִיָּה. (ה) מִבְטֵלִיָּה:
 מִנְגָּדָא. מִמִּלְקוֹת. קֶסֶה לְגוֹף הָאִדָּס
 יוֹתֵר מִמִּלְקוֹת לְפִי שְׁדוּאָה מִמֶּנּוּ: זֶה
 הַלוֹס רַע. מִירְאָתוֹ שׁוֹב יִכְנַע:
 וְהִיא

⁶כל המאריך בתפלתו ומעיין בה סוף בא לידי כאב לב שנאמר יתוחלת ממושכה מחלה לב ⁷וא"ר יצחק שלשה דברים מזכירים עונותיו של אדם ואלו הן קיר נמוי ועיין תפלה ומוסר דין על חבירו לשמים הא לא קשיא *הא דמעיין בה הא דלא מעיין בה והיכי עביד דמפיש ברחמי

והמאריך על שלחנו דלמא אתי עניא ויהיב אמות גבוה וכתוב וידבר אלי זה השלחן אשר בשלחן ר' יוחנן ור' אלעזר דאמרי תרווייהו כל על ישראל ועכשיו שלחנו של אדם מכפא מעליותא הוא ¹⁰ והתניא עשרה דברים מביא האוכל עלי קנים ועלי גפנים ולולבי גפנים ומלית שאינו מבושל כל צרכו והשוטה שמ' והמקנה בצרור שקנה בו חבירו וי"א אף ה' מדאי לא קשיא הא דמאריך ותלי הא דמא לית ההיא ממרוותא לר' יהודה בר' אלעאי

ולמלוי ברבית אמר לה הימנותא לדדי תרווי
בית הכסא איכא מאושפיזאי לבי מדרשא
בכולהו. ואמר רב יהודה שלשה דברים מ
מי שנותנין לו ס"ת לקרות ואינו קורא כוס
והמהניג עצמו ברבנות ס"ת לקרות ואינו קו
ימך כוס של ברכה לברך ואינו מברך דבר
עצמו ברבנות דא"ר חמא בר חנינא מפני
שהנהיג עצמו ברבנות: ואמר רב יהודה אמר
טוב שנה טובה וחולוס טוב מלך טוב דכתב
הנהיג עצמו ברבנות ויהיה יושב וקורא

שנה טובה דכתיב "תמור עיני ה' אלהיך
שנה חלום טוב דכתיב "ותחלימיני"^ט (ותחיני)
מעמרכיו עליהם הקב"ה בעצמו ואלו הן ה'
דכתיב^ז "כי קרא ה' לרעב וגו'" שובע דכתיב
אורתו פרנס טוב דכתיב^{טו} (ויאמר) ה' אל'
בצלאל וגו' אמר רבי יצחק אין מעמידין
נמלכים בצבור שנא' "וראו קרא ה' בשם
הוא למשה משה הגון על צלאל אמר
הגון לפני לא כל שכן אמר לו אף על פי
להם לישראל הגון עליכם בצלאל אמרו ל'

ולפנִיךָ הוא הגון לפנינו לא כל שכן א"ר
בצלאל על שם חכמתו נקרא בשעה שאמרו
משכן ארון וכלים הלך משה והפך ואמר לו
אדם בונה בית ואחר כך מכנים לתוכו
עושה להיכן אכניסם שמא כך אמר לך ה'
יודעת אמר רב יהודה אמר רב יודע היה
¹²וימלא אותו רוח אלהים בחכמה ¹³
בכתובה וכתוב ¹⁴בדעתו תהומות נבקעו א'
ש בו חכמה שנא' ¹⁵יהי חכמתא לחכימין
יהיה דרבי אבהו אמר ליה אתון מהתם מתן

תִּי חֲכֵמָה: אָמַר רַב חֲסֵדָא ^סכָּל חָלוּם וְלֹא יָדָא וְאָמַר רַב חֲסֵדָא לֹא חֲלָמָא טְבָא מְקִיִּים בִּישָׁא עֲדִיף מִחֲלָמָא טְבָא וְאִ"ר חֲסֵדָא חֲסֵדָא מִרַב רַב יוֹסֵף חֲלָמָא טְבָא אֲפִילוּ לִרְדִּי בְדִרְגָּא שְׁנֵאמַר ¹⁷וְהָאֱלֹהִים עֲשֵׂה שִׁירָאוּ מִלֵּא יָדָא אֲשֶׁר אֲתוּ חָלוּם יִסְפֵּר חָלוּם וְאֲשֶׁר רַב מָה עֵינֵן בֵּר וְתַבְנִי אֲצֵל חָלוּם אֵלָא אֲמַר מִרַב בְּלֹא תַבְנִי כִּךְ אִי אֲפֻשֶׁר לְחָלוּם בְּלֹא מְקִיִּים כּוּלּוּ אֵינּוּ מִתְקִיִּים מִנָּא לֵן מִיּוֹסֵף דְּכִי

¹³ה' בחכמה יסד ארץ כוונן שש
הוא נותן חכמה אלא למי ש
תחליף בר מערבה ואמרה
דכתיב ¹⁶ויבלב כל חכם לב נו
דלא מפשר כאגרתא דלא מק
כוליה ואמר רב חסדא חלמא
חלמא טבא חדויה מסתייה
חסדא חלמא בישא קשה מ
א"ר יוחנן זה חלום רע ¹⁸הנ
לחבן את הבר נאם ה' וכי
בן יוחי ¹⁹כשם שאי אפשר ל
חלום אף על פי שמקצתו מוז

ד"ר [ומין שנותנין לו ספר [תורה לקרות ואין] קורא והמנהיג עצמו [ברבנות], אפילו בצינעה אבל בהספיה [כרן] גמילא שיהיה נהוג כול'. אמר ר' יוחנן שלשה הקב"ה מכריז עליהן שובע [רעב ו]אנס כול'. אין ממדיין פרנס [הצבור] אלא אם נמלכין בעיבור, שאמר יתצאמור יחיה חמולא לחימקין, ותביע ובלבד כל חכם כל נחתי חממה. כל חכם אלא טעות. פירוש: כל חכם שחולס אדם אישן תבנתי נשלא יתקן]. וכן כל המות ואחרי כן ... ומוכלת